

Rimár III.

IFJÚ * ÉVEK

Rimár Jenőné
adománya

KERESZTREJTVÉNY.

(10 pont.)

(Czepó Pál)

1	2	3	4	5	6	7	8	9		10	11	12	13	14	15	16		17
■	18									■	19							■
20	■	21		■	■	22		■	23	■	24		■	■	25			■
26	27	■	28	29	30		■	31		32	■	33	34	35		■	36	
37		38	■	39		■	40		■	41	42	■	43		■	44		
	45																	
46			■	47		■	48		■	49		■	50		■	51		52
53		■	54			55	■	56	57		■	58			59	■	60	
	■	61		■	■	62	63	■		■	64		■	■	65	66	■	
■	67			68	69			70	■	71			72	73			74	■
75																		

Vízszintes sorok: 1. Itt feküdt a gyermek Jézus. 18. Akit munkájáért órák szerint fizetnek. 19. Arius híve. 21. Zene mássalhangzóí. 22. Járunk rajta. 24. Papírmérték. 25. Igeköltő. 26. Személynévmás. 28. Magyar családnév, vagy: száraz időben sok van belőle, névelővel. 31. A hét kún vezér egyike. 33. Nem leány, névelővel. 36. Betű fonetikusan. 37. Ragozott mutatónévmás. 39. Hamis. 40. Kötőszó. 41. Álló víz. 43. Betű fon. 44. „Ér” ige ragozott alakja. 45. Nem régen volt. 46. Hátra megy. 47. CA. 48. Folyadék. 49. Tantal vegyjele. 50. Személynévmás. 51. Órák, napok, évek, stb. sorozata. 53. Egyszerű gép. 54. Haborús. 56. Kő, régi helyesírással. 58. Hatalmas levágott fatörzs. 60. Ük. 61. Fán van (ékezhiba!). 62. Szám. 64. Télen van. 65. Rangjelző. 67. Afrikai ország. 71. Könyvek sokasága. 75. Karácsony előtt vannak.

Függőleges sorok: 2. Ford.: orosz folyó. 3. Németül: érc. 4. Vasmezei kisközség. 5. LB. 6. Egymásután következő betűk a teljes betűsorban. 7. Ford.: németországi szénterület (két utolsó betű felcserélve). 8. EET. 9. Mese mássalhangzóí. 10. Németül: igen. 11. Ford.: latinul: harag. 12. Hindu isten. 13. Ford.: névelő. 14. Fém. 15. Hono... 16. Budai Sport Egylet. 17. Nem tavaszi. 20. Latinul: ügy. 23. Azonos mássalhangzóok. 27. Ó-szövetségi alak. 29. Botcska. 30. A hó. 31. Elrabolt város. 32. Amiből a madarak esznek. 34. Piktör. 35. Mindnyájunkra vigyáz. 36. Mértani fogalom. 38. Tűzök mássalhangzóí. 40. Osztrák nyaralóhely, fon. 42. Időmérő. 44. Az ilyen bogár zúg. 46. Fém. 52. Évszak. 54. Hagyod mássalhangzóí. 55. „Önti” betűi összekeverve. 57. Ford.: Tagadószó. 58. Síkföld (ékezhiba!). 59. Leánynev. 61. Török úr. 63. Nép. 64. Vitéz. 66. Mocsár. 68. U. a. mint 24. vissz. 69. PE. 70. Személynévmás. 71. Kicsinyítő képző. 72. YR. 73. Vén mássalhangzóí. 74. Görög betű.

Csak az 1, 18, 19, 45, 46, 58, 67, 71, 75 vízszintes és a 12, 27, 29, 30, 31, 35, 36, 40, 58 és 59 függőleges megfejtését kell beküldeni. Megfejtési határidő: január 25.

IFJÚ ÉVEK

XII. ÉVFOLYAM, 4. SZÁM.

BUDAPEST, 1934. JANUÁR 10.

Mások is vannak

a világon, nemcsak te. Mások is élnek a Földön.

— Na, ezt igazán tudtam eddig is. Erről ugyan kár cikket írni.

— Mégis félek tőle, hogy nem gondolsz mindig erre. Már pedig én éppen arról szeretnék veled beszélgetni, hogy milyen sokszor kellene eszedbe jutnia: mások is vannak a világon...

— Persze! Most már sejtem, hogy mire tetszik kilyukadni ezzel a cikkel. Bizonyosan azt tetszik írni, hogy ne feledkezzünk meg a szegényekről. Segítsük őket! Gondoljunk azokra, akiknek nincs ebédjük, vacsorájuk, nincs meleg ruhájuk! Szép ez, kérem; de mi még csak diákok vagyunk. Rólunk is csak szüleink gondoskodnak.

— Ami igaz, igaz. Bizony talán semmit sem tudsz segíteni azokon, akik kereset híján, vagy betegségük miatt inégeskednek. De valóban azt hiszed, hogy nem kell gondolnod másokra, mert úgy sem tudsz segíteni rajtuk? No, de nem is erről akartam neked beszélni, nem találtad el gondolataimat. Akkor is rossz helyen tapogatóznál, ha a Párizsmelletti vasúti szerencsétlenségre gondolnál, mintha erről akarnék szólni. Valóban, érdemes volna ezen is elgondolkozni. Igen, ez a tömeghalál ismét alkalom volt arra, hogy egynek érezzük magunkat egy idegen nemzettel. A

hír olvastán még a legönzőbb ember is megdöbönt, megdöböntette mások pusztulása. Remélem, te sem vetted közönyösen ezt a tudósítást. De ez még nem elég. Azzal még nem lesz szebb a világ, hogy egy ilyen szörnyű katasztrófánál részvétellel gondolnak az emberek másokra. Arra szeretnék kérni, hogy mutasd meg naponta: te tudod azt, hogy mások is vannak a világon.

— Most már csakugyan értem, miről tetszik beszélni. Egyszóval: ne legyen önző. Ne törődjem csupán magammal. Ne higgyem, hogy mert valami nekem kellemes, kényelmes, az már szabad is, pedig talán másnak kellemtelen és káros.

— Eltaláltad. Persze, hogy nem elég csupán tudni a többiek jelenlétét. A multkor megfigyeltem egy barátodat. Vele együtt sokan mások is fel akartak szállani a villamosra. A többiek mögül hirtelen előreugrott és elsőnek lépett fel a kocsira. Nagyon jól tudta, hogy mások is felszállanak — utána! Ráért volna várni, hely is volt bőven, de hogy ő előtte mások legyenek az elsők, nem tudta volna elviselni. Ez csak apróság, de neked is azt ajánlom, hogy ilyen csekély dolgokban kezd gyakorolni a figyelmességet és szolgálatot.

— De hát miért tetszik éppen most írni erről?

— Két oka van ennek. Az egyik az, hogy nemrég volt karácsony. Ha viszagondolsz rá, még inkább elhiszed nekem, hogy nagyon üres, sivár annak az élete, aki másokra való tekintet nélkül akarja élni világát. Az idei karácsonnyal is figyelmeztetett minket az Isten, hogy csak akkor vagyunk boldogok, ha meg tudjuk osztani másokkal boldogságunkat.

— És mi a másik ok?

— Az Ifjú Évek konferenciája. Tudod-e, miért gyűjtjük össze évről-évre barátságos beszélgetésre a diákokat? A legtöbben azt hiszitek, hogy csak nektek van gondotok, problémátok, megtárgyalni valótok. Ilyenkor vesztetek észre, hogy másoknak is ugyanaz

a diáksorsuk. Milyen jó egymásra találni! Vagy ha úgy véled, hogy te tudsz a többieknek tanácsot adni, itt találkozhatasz társaiddal.

— Igazán azt tetszik gondolni, hogy hasznos egy ilyen konferencia? Nem ér többet, ha elmegyek korcsolyázni? Különben is valószínűleg zsúrra leszek akkor hivatalos.

— Nem kényszerítlek. De figyelmedbe ajánlom, hogy ma azok a nemzetek vannak emelkedőben, amelyeknél mindenki kész alárendelni magát mások javának. Jó magyar diák te is csak úgy lehetsz, hogyha le tudsz mondani kívánságaidról az egész magyar ifjúság érdekében.

Bajomi Jenő.

HEGYEK ALJÁN, HEGYEK ORMÁN ... (EGY HÉT A TÁTRÁBAN.)

II. DUNAJEC, ZÖLD-TÓ.

Reggel.

— Aber geh!

— Hans!

— Bleib ruhig, Hans!

— Hans!

A hangok egyre erősebbek. Egy szudéta német házaspár, olyan iparosfélék, veszekszik a másik szobában, anyanyelvükön, illendőség kedvéért, hogy a szomszédban lévő csehek, már mint mi, ne értsék.

Az álom bizony elszalad, hiába hallgatnak el, fel kell kelni.

Jön a lohdiner is, most kaparászás helyett kopog:

— Hat óra van, kérem!

Megindul a nyüzsgés, sietünk, múlnak a pereek, már mindenki majdnem kész, amikor újabb veszekedés hangzik, változatosság kedvéért magyarul:

— De kérem!

— Semmi kérem, nekem itt a barátom, hozzá jövök!

— De kérem, tessék csendben lenni, ez szálloda.

A folyosó megtelik. Pizsama, elmázolt ruzs, szappanos arcú férfiak.

Egy hang a népből:

— Részeg!

Az illető visszavág:

— Nem vagyok részeg, de megyek a csendőrségre!

— De kérem!

— Semmi!

Egy lengyel morog valamit, egy német azonban határozottan kijelenti:

— Skandál!

Cseh kiáltások, valakinek a lábára léptek:

— Pomóc! (Segítség!)

Valami besurranó tolvaj volt.

Aztán eltuszkolják nagynehezen.

Félóra mulva jön a titkár, morog, dühösen, amiért felzavarták:

— Majd én ellátom a baját!

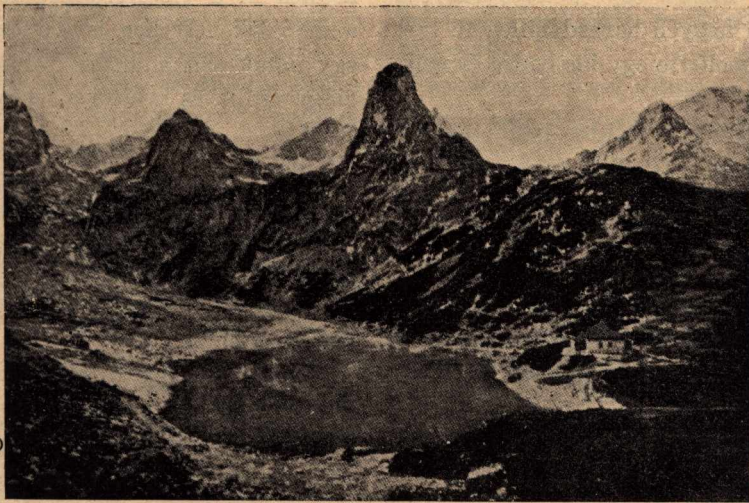
Ám akkorra már nincs ott senki.

Megalkudtunk, indulunk. Még benzint tölt a sofőr, azután aszfaltozott, pompás erdei úton hagyjuk el a kirándulóhelyeket: Matlárháza, Fehérvíz, Késmárki itató.

Integető turisták néznek irigykedve, visszintünk, elhagyjuk őket.

Nemsokára Kotlintelepnél eltérünk és learatott mezők mellett megyünk egy hosszú, egyenes úton, egészen Szepesbéláig.

Itt alig érintjük a kisvárost, hamarosan rozzant, fedett szepesvidéki fahídon át szaladunk a Bélapatakon és Szepesbéláig.

A Zöld-tó a Tátrában.

A Tátra megint ködben van és a kis vicinálist ugyancsak megrohanjuk.

Elindul, döcög, Lomnic felé.

A vonaton mindenki álmos, nagy ásítások, kevés szöveg.

És mégis. Mire Tátralomnicra érünk, megvan a terv: autón a Dunajechez.

A vonat beszalad, leszállás.

— Taxi!

— Mennyiért?

— Sok!

— Stop!

resztül, s lassan kapaszkodni kezdünk felféle.

Jobbra már síkság terül el, balra a Béla-i mészhegyesség húzódik, kis tót falukon fut keresztül autónk, ahol csak gerendából vannak a rózsaszínre meszelt házak és kékre festett föld tölti ki a repedéseket, öregek, ráncos kezek a házak az üde síkság mellett.

Lassítunk tehénnek, libának, kacsának, majd Hanusfalva jön, a régi Magyarországgal legeldugottab fészke, átszaladunk a Lengyel-patakon hasonló hídon, mint az előbbi

volt, még egy-két pillanat és előttünk a Korona-hegy furesa alakja, alatta a Dunajec, az ott már Lengyelország.

Szalad az autó, széles fasorban, a másik parton lengyelek strandolnak, szuronyos lengyel fináncok figyelik a vizet, itt cseh finánc és csendőr néz meg minket.

Megalkuszunk a tutajossal, s míg elkészül, elmegyünk a Vöröstorony-klastromba.

Elpusztult régi rendház, pálosoké volt. Nagy gótikus hajlású boltívek állnak üresen, a padló már elkorhadt, leesett és most a tetőnélküli falon egy méteres fenyőfa nőtt, annak a hegyén barázdabillegető tart egy kukacot, mellette egy kis bodza és margaréta virít.

Benézünk a régi cellákba, már csak néhol maradt rajta a festék a falon, hideg és dohos minden, mint egy sírbolt.

Hiszen az is. Évszázadok hamva pihen ott.

Mire visszaérünk, kész a tutaj. Beülünk mind a heten a hosszú, kivájt szálfákból összekötött alkotmányba, eloldják a parttól és már sodor is a víz.

A lengyel oldalon a fűzfák mögött ménes legel, a másik oldalon egy patak folyik bele a folyóba. Fűzes sziget mellett megyünk, elragad a víz, és hol méteres, hol meg sziklák közt alig-alig csúsztatva át a tutajt, víz magával. Ilyenkor erősen ropog a tutaj minden fája, mintha darabokra akarna esni.

Ahogy néha lassul a folyó a sellők és örvények után, csodálatosan furesa alakú sziklák között ring a tutaj, a tót legények csak néha löknek egyet rajta négyméteres szálfájukkal, álmodik a tutajozó, megilletődve hallgatja a folyó suttogását és az új határon járva is, mégis egyre azt a régi, régi határt siratgatja...

A lengyel oldalon emberek vontatják a tu-

taj fáit, sziklákba kapaszkodva, a másik parton rendes út van, ahonnan barátságos turisták intenek és kiáltanak a tutajozóknak:

— Ahoj, ahoj!

Fordul a folyó, kanyarodik, új meg új képet mutat minden mozdulata. Olyan szelíd és kedves, mint egy jó barát, olyan szelíden és lágyan símogatja a sziklákat, csak néha támad a pajkos-kedves gondolata, ilyenkor szelesen nekiront és megöleli őket.

A hegyek két-háromszáz méterre emelkednek ki a víz fölé, meredekek, de még a meredek helyeken is fenyők nőnek. Itt egy patak siet a hűtlen folyóba, ott nagy völgy nyílik és belátni a lengyel pirostetős falukig.

Suhan a víz...

Néha belecsap egy éles fordulónál a tutajba, gondolom, csupa szeretetből. Majd egy pisztráng ugrik át felfelé úsztában a köveken, majd meg üres szardiniás dobozt ringat lefelé a víz.

Kanyarog a folyó. Néhol úgy, hogy nem is sejthetjük, hogy merre fog menni, máshol meg nyílegyenesen visz a szikláknak. Sokszor fenékebe ütődik a tutaj, sokszor nem ér le a hosszú bot sem.

Lassúbb lesz lassanként, mintha gondolkodóbb lenne. Elhagyja kedves pajkosságát, leesítíja játshi szökdelését és szelíden, kedvesen, egy letépett virágot ringat lágyan a lengyel part felé, meg-megmerítve az aranyló vízben, talán üzenetként, talán búcsúzásaként...

Még egy kanyar és parthoz verődik a tutaj, vége az útnak, vonják a tutajt kifelé, onnan már lengyel a folyó egészen. Kiszállunk, egy óráig tartott a tíz-kilométeres, gyönyörű út.

De még hátra a fekete leves. Ezt az utat gyalog kell megtenni vissza az autóig.

A nap szelíden süt, melegít, ahogy az országúton megyünk savanyúforrások mellett, erdők-mezők mellett és még egyszer végig élvezzük a folyó páratlan szépségét.

Csónakok, tutajok jönnek, ahoj!

Megérkezünk, beszállni, indulás vissza. Sietni kell, ma még mászás is lesz. Az autó rákapesol, rohan, kis falukon keresztül, felle, a gyerekek mindenütt integetnek és ordítanak:

— Ááá!

Visszaintünk és ordítunk mi is, eleinte mindnyájan, majd felváltva, végül nem is intünk, csak egy ordít közlünk: ááá!

Egy faluban kő röpül az autóba, utána valami baj van a karburátorral, negyedórát fekszünk az országút mellett, az autó is megjavul lassan, azután lefelé rohanunk folyvást, nemsokára Gnédánál, a Poprád folyó fölé emelkedünk, úgyhogy alattunk kanyarog, többször is, majd kilométerek látszanak belőle a letarolt síkságon.

Azután a Poprád mellett, a híres Podolin mellett, majd keresztül is rajta, Busóczi jön és megint Szepesbela. Innen ugyanaz az út visz vissza.

Lassan hűvösebb lesz, ahogy 550 méterről 900-ra megyünk. Kotlintelepnél ámuló felkiáltást kap autónk: Nini, csüpa férfi!

Nevetünk, még húsz pere és Fehérvíz jön; leszállni, vége a százhusz kilométeres autóútnak.

A túrának kellemetlenebb része most jön, fel a hátizsákkal és rajta, fel a Zöld-tóhoz.

Kopár úton indulunk és hamar a tóból kifolyó patak mellé érünk. Itt még nagy

fenyők zúgnak komolyan, de sok helyen már ki van irtva és nincs más, csak fátörzs, páfrány és buja nagy fű.

Az úton mindenütt vizek folynak, ugyan csak kell ugrálni, ha még szárazon akarunk átérni.

Azután fahidak visznek át a kövek közt esörgő patakon, ismerősökkel találkozunk, hiába, kicsi a világ, ők is pestiek, majd komor erdőben megyünk egy jó óráig.

Onnan hosszú völgy, tele törpefenyővel, az utat nem látni, a célt sem látni, csak a Karbunkulus-torony emelkedik ki és alatta van a cél.

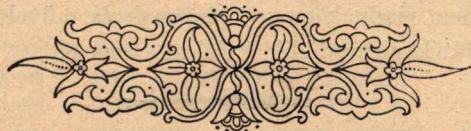
Az út egyhangú, a hegyek ködösek, de a szürke környezet valami nagy esodát rejt magában.

Fél nyolc az idő, még öt pere, aztán előtünk a Zöld-tó. Felette emelkedik a menház, ott éjtszakázunk.

A nap lefelé hanyatlik, furesa lilás-vörös az ég és a tó színe a lehető legsötétebb zöld és emellett kristálytisztá, minden porszemet látni a fenekén is.

Nemsokára lemegy a nap, utolsó szürke-arany sugara is eltűnik, a csillagok szeszélyes fénnel ragyognak a fodrosodó tóban, a hegyek még komor árnyékokat vetnek, a törpefenyők furesán suttognak, a hold is kidugja a hegyek mögül a fejét és széles mosollyal ereszkedik a pihenést kínáló tó kitárt ölébe.

Csend... magány... a menház lámpája ég még egy pereig, kettőig, azután elalszik, és ráborul a tájra a legesodásabb este, amit valaha is átéltem... *Kemény Péter.*

SÁKUNTALA

—Idegenül hangzik e név. Való is, hogy mikor régi ókori irodalomról szólunk, mindig a görög-római nép irodalmára gondolunk. Igaz az is, hogy ezek irodalma volt a későbbi európai irodalmakra hatással. A kereszties háborúk azonban elvitték a lovak ezreit a messzi Keletre, s ott a keleti mesevilágot ismertették meg velük. Megismerték az ezeregyéjtszaka meséit, ezeket minden gyermek mesekönyvében olvassa. De nem igen tudja még a művelt európai sem, hogy az indeknek milyen régi és pompás irodalma van. S még ha az iskolai tanítás megemlékszik is az indek hatalmas népéposzáról, a Mahábáratáról, akkor sem esik szó az ind drámáról. Pedig a Krisztus utáni V—VIII. században 180 ind drámaíró körülbelül 360 drámát írt! Ez elég régen volt, bár Aischylos, Sophokles, Euripides, a görögök nagy drámaírói, majdnem ezer évvel éltek előbb. A legismertebb ind mester *Kálidásza*, ő a VI. századból való, tehát körülbelül Mohameddel egyidőben élt. Ámbár az ind művek időben közelebb állanak hozzánk, mint a görögök, gondolkozásban, s egész műveltségünkben annyira mások, hogy éppen ezért mint különlegességek is érdekelhetnek.

Sákuntala, Kálidásza mesejátéka hét felvonásban tárgyalja egy átok rémes hatását, s azt, hogy a felismerés gyűrűjének felmutatása boldogságot hoz a szép vezeklő lány és vitéz király szerelmére. Ime, gyűrű, mint Polykrates történetében; itt is hal gyomrában fedezik fel az elveszett ékszert! Hétfelvonásos darab, már maga ez is különös, — ugyan a moxidarabok nem riadnak meg több felvonástól sem! Előjátékkal kezdődik

minden ind darab, így ez is: ami másfajta műben az Előszó, az itt az előjáték. Ezt Goethe utánozta a Faust színházi előjátékában, melyben a színigazgató és színész beszélgetnek az előadandó darabról, — Goethe e hatást maga is beismeri. A hősnő neve a művelt magyar közönség előtt Goldmarknak, a Keszthelyen született kiváló zeneszerzőnek hasonló című nyitányából igen ismert.

Most a Nemzeti Színház — hívatásához híven — bemutatta e nálunk még sohasem játszott darabot. Mint különlegességet néztük meg — kevesen tették... Úgy mentünk a színházba, hogy valami egészen idegen világba jutunk, melyben átok, szörnyű végzet lebeg az emberek fölött, de tudtam előre azt is, hogy a megoldás nem lehet tragikus: ez az ind drámára jellemző. Mintha a modern ember lelkülete lüktetne benne, mikor a szomorú véget kerüli, gondolván, elég sok szomorúság van az életben, szórakozzunk s ne búsuljunk a színházban. Néha mosolygunk egyszerűségén, de van olyan népies jelenete — pl. a gyűrűt megtaláló halász és a rendőrök jelenete —, mely egészséges komikumával egészen modernül hat. Báj és kellem jellemzi az egész darabot, hangulat van benne. Kell-e több annak, ki az igazi költészet varázsa alól nem akarja magát kivonni. S ha még olyan remek színpadi képet, művészi keretet ad hozzá az előadás, mint a Nemzeti Színházban, akkor csak azt kívánhatjuk: bár sokszor juttatna e neves intézetünk az érett ifjúságnak és művelt közönségnek ilyen irodalmi csemeget. (=)

RÉZÉRT — ARANYAT.

Lent az út porában lettem,
egymás mellett párosan,
Tisztítottam, törülgettem,
ne maradjon sárosan.

Igy került az erszényembe
fényesen a két fillér.
Kinevettek érte engem,
hogy biz ez nem sokat ér.

Csak tünődtem egyre, egyre,
ebből több hogy lehetne,
Ugy gondoltam, minden nagynak
csak kicsi a kezdete.

Hat fillér a kislí ára,
most az egyszer nem eszem
És a hat réz pénzecskémet
én a kevéshez teszem.

Az üzletben is alkudtam,
mert az áru drága volt,
Innen is már egypár fillér
a zsebembe vándorolt.

Vedd meg te is, kis pajtásom
ezt a kedves, kis lapot,
Egy pár réz kis fillérkédet
Aranyra így válthatod.

BAROK ISTVÁN.

Édes anyám névnapjára
a versem, hogy elmondtam,
két kis nikkkel pénzt raktam el
a többihez boldogan.

Iskolában ha csengetnek,
jelzik, itt a tíz óra,
Ugy ingerel a finom tej,
még inkább a szópóka.

Lemondok én a tejről is,
visszateszem pénzemet
És gondosan zsebrevágom
szép, piros erszényemet.

Megszámoltam a pénzemet,
összeraktam gondosan,
Kerek ötven fillérem volt
erszényembe pontosan.

Igaz, kevés — nagyon kevés
kerek ötven fillérke,
De én nekem éppen elég
az „Ifjú Évek”-re.

Mindennap az élet könyvéből

Jan. 6. Pál Efez. 4, 7. Kó-
moly, felelősségteljes beszéd. Az
Ur nevében tesz bizonyosságot az
apostol, hogy még nyomatéko-
sabb legyen a figyelmeztetése.
Int s mégis mennyi gondoskodó
atyai szeretet érezhető szavai-
ban. Szíve dobban meg értünk,
amikor ajkára veszi a szót: „Ne
járjatok úgy...” Vajjon ho-
gyan jártok, Testvéreim, ti az
elérkezett új esztendőnek ösvé-
nyein? Az iskolában, az iskola fa-
lain kívül, otthonotokban, ismer-
őseitek között, az Isten házá-
ban. Az Istennek érettetek
munkálkodó szeretetét megérez-
tétek karácsony áldott ünnepén
s a szilveszteri évfordulón Isten-

nek hálát adva elköteleztétek
szíveteket, akkor boldog öröm-
mel nézhetek ma gyermekszeme-
tekbe.

Jan. 7. Pál Efez. 4, 18—19.
Ha felragyogott néktek igazán
a betlehemi csillag, akkor a he-
lyes életúton jártok. Akkor nem
üres, értéktelen, semmirevaló
dolgok után futtok, nem hiába-
valóságokon keresitek az élet-
nek értelmét, de meglátjátok,
mi az egy szükséges dolog s
aszerint szabályozzatok majd
életeteket. De ha csak ragyo-
gott az a betlehemi csillag, de
Isten szeretetének sugara be
nem lehelt szívetekbe, akkor bi-
zonytalan, veszedelmes, bűnös

utakon sötétségben tévelyegtek,
mint a pogányok, akik még nem
ismerték meg az életnek igazi
világosságát.

Jan. 8. Pál Efez. 4, 20—21.
Sötétségben, meghomályosodott
értelemmel, erkölcsi érzés nél-
kül nem járhat az, aki megis-
merte igazi urát s szolgálatába
szegődik annak. Krisztusnak
szolgálni feltétlen odaadást, en-
gedelmességet jelent. A hűséges
szolga gondolkozás nélkül telje-
síti Ura akaratát. Nem ismer
kibúvót, Ura akaratával ellen-
kező kívánságnak szívében soha-
sem ad helyet. Annak élete szűn-
telen bizonyásgtevés Ura mel-
lett. Igyekezz hát te is bizony-

ságtévő lenni, érzéseiddel, gondolataiddal, cselekedeteiddal és teljes életteddel az Urnak szolgálni.

Jan. 9. Pál Efez. 4, 22—24. Uj emberré kell lenned, hogy az Urat napról-napra megdicsőíthesd. Le kell vetned magadról mindazt, ami akadályozhat a legszentebb törekvésedben. Meg kell látnod, hogy mindaddig, amíg a test indulatainak adsz helyet szívedben, rá nem térhetsz a bizonyágtévők ösvényére. De ha a lélek erejének engedsz, új emberré leszel, más lesz magaviseleted, szokásaidban, szórakozásaidban, lelkülettedben, jellemedben, munkád szerint változol meg, kedves leszel Isten s az ember között. Uj emberré kell lenned!

Jan. 10. Pál Efez. 4, 25. Csak így járhatsz Urad példája szerint, aki igaz volt minden szavában, cselekedetében, teljes életében. Néked is ilyennek kell lenned! Mert nélkül elképzelhetetlen új emberséged, hiszen annak első feltétele az igazságszeretet. Gyűlöld hát a hamisságot s szeresd szíved teljes odaadásával az igazságot. S annak vallásában és védelmezésében meg ne tántorodjál. De az igazság útján mindig a szeretet irányítson, hogy az egymáshoz tartozásnak kötelékei meg ne lazuljanak közöttetek. Le ne tévedj azonban az igazság útjáról, mert megsértett és megalázott leszel. A hamisság utálatos és gyűlöletes.

Jan. 11. Pál Efez. 4, 26—27. Oda tennem ezt az apostoli mondatot az ágyad fölé. Hogy szem előtt tartásával térj nyugovóra s olvasásával köszöntsd a reggelt. Mert csak így véthetsz gátat azoknak a gonosz indulatok-

nak, melyek örömeidnek, boldogságodnak, talán egész életednek sírját áshatják meg. Bizony, bizony, neked is szükséged van erre az óvintézkedésre! Hiszen olyan indulatos vagy, türelmetlen, kezed is ökölbe szorul, a vér is fejedbe szalad, ajkadat szenvedélyes szavak hagyják el, szemed szikrát vet, amikor nem jut eszedbe az apostoli intelem. És sokszor ez az érzés állandó lakó szívedben, talán ma is benned él s nem hagy nyugtot, békességet neked. Imádkozz azokért is, akik nem tudják, mit cselekednek!

Jan. 12. Pál Efez. 4, 28. Ne vedd el s ne kívánd meg a másét! Kárára ne légy embertársadnak. Könnyeken, szenvedéseken keresztül ne akarj boldogulni, gazdagabb, tekintélyesebb lenni. Mert önzésedben utólér az Isten keze. Inkább a felsegítő felebaráti szeretet gyakorlásába találj igaz örömet. Amid van, s aminek birtokába jutsz, csak eszköz legyen kezekben a jó gyakorlására. Azért, hogy megismerd a legistább s legigazibb örömet a földön. „Szébb adni, mint venni“, tapasztalad-e már? Tanuld meg az iskola padjaiban ezt az igazságot, hogy az élet iskolájában e szerint is élhess. Egyházadnak igaz emberekre van szüksége, mert életereje az Isten kegyelme mellett mindig az áldozatos szeretet volt.

Jan. 13. Pál Efez. 4, 29. Vigyázz a nyelvedre, fontold meg jóelőre, mit mondasz. Mert Isten ellen vétkezel, ha meg nem becsülöd azt, amit adott s bőlesen nem használod. Önmagadat kísérted elsősorban is meg, amikor meggondolatlanul beszélsz. Reád hull vissza mindaz, ami el-

hagyta ajkadat. Ki nem kerülheted az emberek lesújtó ítéletét. Te, aki Isten gyermeke letél, szólj, beszélj hát Isten gyermekéhez méltóan! Építs, gazdagíts s áldására légy hallgatónak! Ebben találj gyönyörűséget!

Jan. 14. Pál Efez. 4, 30—32. Isten lelkét szomorítod meg, ha embertársad ellen s nem érdekében és áldásán munkálkodol. Pedig a Szentlélek elleni bűn a legnagyobb bűn. Zsoldjába ne szegődj valahogy, mert nyomorúság, baj s halál várhat reád. Mert elsorvad az emberi élet, amelyik ilyen útra téved. Azért annyi a jaj és könny ezen a világon, mert megfélemedezett igazi élethivatásáról az ember és pedig arról, hogy az önzetlen fáradozás, a másíknak szolgálata az Istennek tetsző szolgálat. Jószág, vigalmasság és megbocsátó készség irányítson utadon!

Jan. 15. Pál Efez. 5, 1—2. Végtelen jó hozzád mennyei Atyád. Napról-napra megújul irgalmassága. Minden óra kifogyhatatlan szeretetét magasztalja. A tovatúnt napok áldásai is erről beszélnek. Egyszülött fiát adta érted, hogy karácsonyi örömed legyen. A Krisztusban testet öltött szeretete által adott meg téged. Mutasd meg hát, hogy méltónak igyekezel lenni erre a nagy szeretetre. Istentűságodnak bizonyossága legyen hát ezért a szüntelenül munkálkodó szeretet. Szeress, mert Isten előbb szeretett tégedet. Ne vond meg senkitől szeretetedet, minél többet adsz, annál több marad abból neked. Az igazi szeretet forrása kiapadhatatlan.

Jan. 16. Pál Efez. 5, 3—5. Az Isten gyermeke megőrzi méltó-

ságát a lélek ereje által minden körülmények között. Azon van, hogy Istennel való hasonlóságát el ne veszítse, megtartsa, bármilyen időszakok jönnek is el életében. Távól van tőle minden tisztátalan gondolat, nemtelen indulat, kétértelmű játék s haszontalan beszéd. Örömeit sem annak keresésében s megszerzésében látja, ami eszköze lehet kívánságai elérésének. Törekvése csak az, hogy szívében az Isten iránt hálaadással el ne veszítse Krisztusban nyert örökségét. Farsang idején szölok hozátok: vigyázatok!

Jan. 17. Pál Efez. 5, 6—10. Hitetők mindig lesznek, kik meggyőzni s elámitani igyekeznek majd tégedet. Rá akarnak venni, hogy üres fecsegésük szerint rendezd be életedet. Állj ellen e' kísértésnek, mely még akarja ejteni a lelkedet. Gyengé ne légy, mert sötétségben nem járhat a világosság gyermeke. Szemed előtt csak az lebegjen, ami kedves az Istennek, akkor

baj, meglepetés nem érhet tégedet. Isten akaratának tükrében nézd meg azokat, kik hozzád közelítenek, megismered akkor a báránybőrbe bújt farkasokat.

Jan. 18. Pál Efez. 5, 11—14. Lásd meg, ami nem lehet Isten tetszésére. Ne hallgasd el, ne húnjy szemet előtte. Sőt íteld meg azokat a cselekedeteket; a hibákat ne szépítgesd, mert különben azok rajtad is uralkodni fognak. Ha azt nem teszed, bizony közösséget vállalsz „a sötétségének gyümölcstelen eselekedeteivel.“ Ne törd meg azért környezetedben azokat, kik könnyen konkolyhíntők lehetnek, kovászai egy helytelen életnek. Sőt inkább vedd ki ezeket, kik nem valók környezetedbe, otthonodba, a baráti körbe, az iskola falai közé. Meglátod, más lesz a munkád, más az örököd, más egész iskolai életed! Ébredj!

Jan. 19. Pál Efez. 5, 15—21. Előre hát a munka mezején! A jó munkás hátra nem tekint, mindig csak előre! Bölesen tör

célja felé. Nem jár oktalanul, nem befolyásoltatja magát, ki nem próbált s be nem vált eszöközökkel nem kísérletezik. Csak Urának, Mesterének akaratát tartja mindig szemei előtt. De hogy megfelelhessen, munkájában különös tekintettel van az idő fontosságára. Megbecsüli annak legesekélyebb részét is, kedvező alkalmat lát abba, a munkán. Legyetek ti is ilyenek, kik elindultatok már az új esztendő ösvényén, és amit csak jutalmul nyertek, mindazért adjatok hálát a mi Urunk Jézus Krisztus nevében az Istennek.

*

A következő napokon olvassuk el az apostol gondolatmenete szerint csoportosítva azokat a verseket, melyek az 5. és 6. fejezetben egymásután következnek. Olyan életszabályokat találunk azokban, melyeknek megtartása mindig áldásunkra lehet. Ne gyünk hát restek, olvassuk boldog örömmel azt, ami javunkra válik. *Ruzicska László.*

EMLÉKEZÉS A LOTZ-KIÁLLÍTÁSRA.

„Vigyázz!” — hangzott fel a tanár vezényszava a III. B. osztályban — „mához egy hétre elmarad a rajzóra! Kimegyünk a Múcsarnokba s megnézzük a Lotz-kiállítást! Déri és Szepetneki! Mindenkitől beszédtek 30—30 fillért! Egy pengő és ötven fillér helyett csak ennyi lesz nektek a beléptidj! Irjátok össze az egészen szegény tanulókat, ezek helyett majd a Segítő Egyesület fog fizetni, vagy esetleg a gazdagabb tanulók önkéntes felajánlásaiból fedezzük a hiányzó összeget! Már most figyelmeztetek mindenkit, hogy az utcán, a kivonulás alkalmával, de főképpen a Múcsarnokban, kiki a legnagyobb fegyelmet tanúsítsa: senki a fasori gimnázium jó hírnévére szegyet ne hozzon!”

Üdvrivalgás és hangos éljenzés követte a tanár kihirdetését. Voltak olyanok is, — nagy számban —, akik sajnálták a rajzóra elmaradását. Most éppen az akvarellfestést gyakorolják — s olyan jó dolog pancsolni, maszatalni! Sokan — bár nem igen tudták, hogy ki volt Lotz Kárcly — mégis örültek, mert kirándulásra, a Múcsarnokba mehetnek. Érezték előre, hogy gyönyörködni fognak! Igazán csak a gyermek tud örülni! Művészi alkotások szemlélete pedig igazi gyönyörűséget okoz!

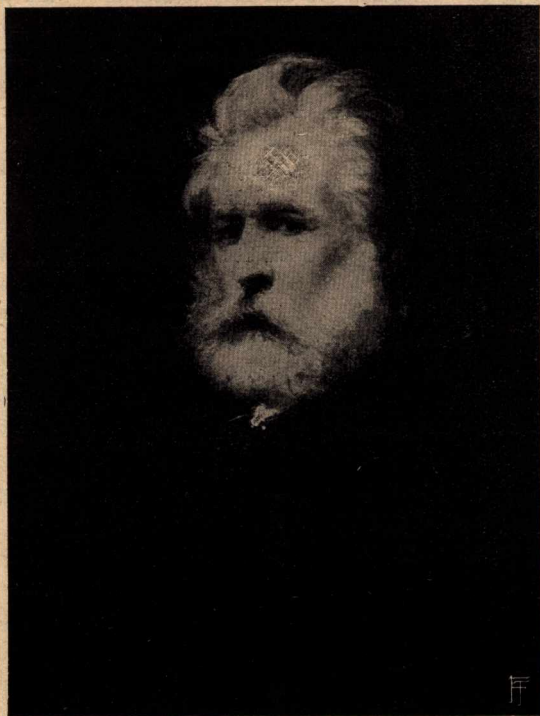
Milyen kár, hogy a fasori gimnáziumban — mint a humanisztikus irányú középiskolában általában — mostohagyermek a művészi nevelés tantárgya, a rajzoktatás! Pedig menyire szüksége van minden általánosan művelt

ifjúnak, hogy műzslése, szópérzéke, rajzbeli meglátó képessége fejlett legyen!

Tudják ezt a III. B. osztályban valamennyien. Érezte is mindenki, hogy ez a műcsarnoki kirándulásunk fontos, hézagpótló tanulságos dolog lesz.

Nem is volt semminemű kifogás az osztály magaviselete és érdeklődése ellen. Mindenki — szép félkörben csoportosulva — feszült figyelemmel hallgatta a tanár érdekes, szakszerű magyarázatát. Általános, jóleső feltű-

ték csodálni a hullámszerű vonalvezetést, a hideg és meleg, az ezüstkék és az aranyos-vörös tónusok ellentéte, a térd felemelése, vagy valamely drapéria által a test felső részére való árnyékvetődés művészi hatását, a Van Dyck-re emlékeztető, gyönyörűen megrajzolt kezeket, a bájos angyalfejeket, a hajnali napsugaras világításra emlékeztető ragyogó háttereket; a II. teremben látható ménest ábrázoló képein az abszolút anatómiai tudást, a nyugalmi helyzetben is mozgalmas

Lotz Károly önarcképe.

nést keltett a nagy rend és fegyelem a közönség és a Műcsarnok vezetősége előtt is.

Az elragadtatásnak és bámulatnak kitörő megnyilatkozásait lehetett minduntalan hallani, midőn a tanár elmagyarázta Lotz Károly művészetének jellemző sajátosságait az idealizált arcképeken, gyönyörű, ritmikus vonalú és színezésű allegorikus képein és a történelmi freskóképein. Az Ámor és Psyche, a zene, a nyár, az álom allegorizált képein nem győz-

lelki életet kifejező Kornélia-képeit; a gyönyörűen egységbe hozott, biztos tudással és művészi érzékkel megkomponált történelmi tárgyú képeit. Egy percre teljes csend lett, midőn a IV. teremben megállottunk a mesternek Pásztor János szobrászművész által alkotott és a kerepesi temetőben felállított síremléke előtt. Mintha egy rövidke kis imát mondott volna el minden diák! Éppily kegyelettel szemlélték a VI. teremben lévő kis szekrénykében a mes-

ter elárvult palettáját, ecsetjeit, kedvelt gitérjét és szüleinek feljegyzéseit az 1833. december 16-iki születéséről, valamint a Képzőművészeti Társulat által pálmáaggal övezett önarcképét. Gyönyörű volt a VIII. és IX. teremben a Vénusz születését ábrázoló képein a lágyág, a báj, a lehelletszerű átmenet a hi-

Lotz Károly: Női arckép.

deg, haragossötét, kékeszöld színből a tüzes vörösbarnába. Nem gyózték csodálni a különben fagyasztó hideg XIII. teremben a friss akvarelleket és ceruzavázlatokat. Végül, szinte megdöbbenő hatást váltottak ki a XIV. teremben lévő mennyezetkép-vázlatok.

Hideg volt — az igaz — az egész Múcsarnokban! De nem fáztak a fiúk! Hevítette őket

a képekből kiáradó isteni szikra melege. Boldog volt minden egyes tanuló, hogy megismerkedhetett az egyik legnagyobb, leghíresebb és legkedveltebb magyar festőművész művészetével. Büszke volt mindegyik fiú, hogy magyarnak született, mert Lotz Károly is magyar festő volt. Bár nem magyar földön, de magyar anyától született s öt éves korától fogva magyar levegőt szívott, magyar kenyeret evett s a magyar művészetet emelte — szinte elérhetetlen magasságba. Dobbanjon meg minden diák szíve, ha elmegy az Andrássy-út 83. számú ház előtt: itt lakott utoljára Lotz Károly, itt volt a műterme is, itt alkotta legszebb műveit. Ma még jeltelen a ház, de Vastagh György szobrászművész már dolgozik az emléktáblán. Ez majd minden járókelőt emlékeztetni fog a nagy mesterre.

Fiúk, leányok! Láttátok a Múcsarnok kiállítását! Menjetekek még el okvetlenül a Szép-művészeti Múzeumba is! Vasúrnapi 10—11-ig ingyenes a belépés! Nézzétekek meg Lotz Károly kisebb vázlateit, tanulmányait és akvarellejteit is! Mélyedjetekek el ezek tanulmányozásába is! Ismerjetekek meg teljesen a nagy mester művészetét, az igazi művészetet! Nem fogjátok megbánni. Izlétekek roppantul fog neme-sülni. Meg fogjátok érezni, milyen is az igazán szép kép, mi az igazi művészet. Meg fogjátok majd becsülni az igazi művészt s nem engeditekek majd magatokat félrevezettekten a tudatlanságra és izlésteleniségre felépített, hatásra vadászó nagyhangú, modern örületekek által. Tiétekek a jövő! Ti fogjátok majd alkotni a jövő műértő és az igazi művészetet megbecsü-lő és értékelő, tárlatlátogató, műpártoló nagyközönséget. A ti hozzáértétekek majd át fogja formálni a manapság eltévelyedett, beteges művészeti felfogást és vissza fogja téríteni a — készakarva, vagy szüükségből — idegen, hamis utakon járó — különben érté-kes — művészeket is az igazi művészet út-jára.

Ez a ti nemes hivatástok a művészetek te-rén. Legyetekek képesek felismerni az igazi szé-pet a művészi alkotásokban, tudjatekek gyönyör-ködni bennük! Ez az egyik főcélja a közép-iskolai művészi nevelésnek is! Ezért kell meg-néznetekek a Lotz-kiállítást!

O. J.

Az elektromos energia szállítása.

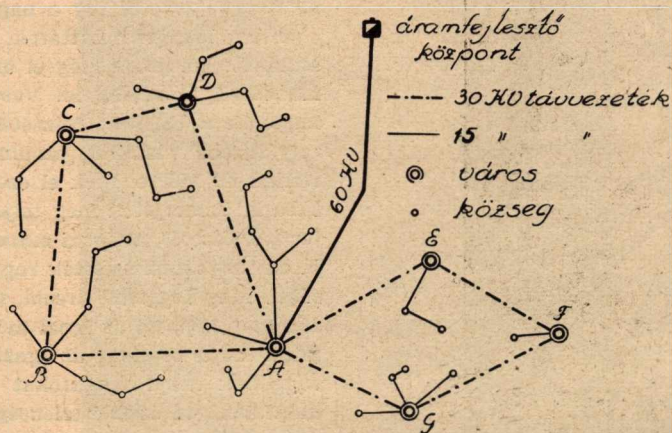
Bizonyára mindnyájan láttatok már égnek meredő oszlopóriásokat, amelyeken egy vörös nyíl, vagy egy halálfej mellett olvasható a fenyegető felírás: „A vezeték érintése életveszélyes!” Talán kíváncsiak vagytok, hogy miért kell az elektromos energiát az emberéletre ilyen veszedelmes feszültségű alakban átvinni, miért nem ugyanaz a feszültség ezekben a vezetékekben, mint a szobában, ahol veszedelem nélkül egy gyermek is ügyesen kezeli a kapcsolókat és lámpákat. Vessünk tehát

nál nagyobbknak kell lennie az egyenlet jobb oldalán álló értékeknek. Az áramerősséget nem tanácsos nagyra emelni, mert az áram hőhatásán alapuló melegveszteség az áramerősség négyzetével arányos.

A melegveszteség, az ú. n. Joule-meleg:

$$V = I^2 \cdot R$$

ahol R a vezetékellenállás. Így előnyös megoldás az, ha a feszültséget emeljük az átvendő teljesítménytől függően. Persze

1. ábra.

egy pillantást a modern elektromos energiaszállítás titkaiba, s meg fogjuk látni, hogy milyen gyönyörű alkotásai a technikának ezek a nagyfeszültségű távvezetékek.

Az átvendő elektromos teljesítmény

$$W = E \cdot I$$

vagyis wattokban megkapjuk az elektromos teljesítményt, ha a feszültséget szorozzuk az áramerősséggel. Tehát, minél nagyobb az átvendő teljesítmény, an-

a feszültség emelésével a távvezeték megdrágul, nagyobb szigetelők, nagyobb oszlopok, drágább kapcsoló, átalakító és védő berendezések szükségesek. Számítás alapján döntik el, hogy meddig előnyös a feszültséget emelni, hogy a jó hatásfok és a lehetőleg kis befektetési költségek előnyösen találkozzanak.

Mivel a váltakozóáram mozgó géprezsnélküli szerkezetekkel, az ú. n. transzformátorokkal átalakítható kisebb vagy nagyobb feszültségűre, természetes, hogy az

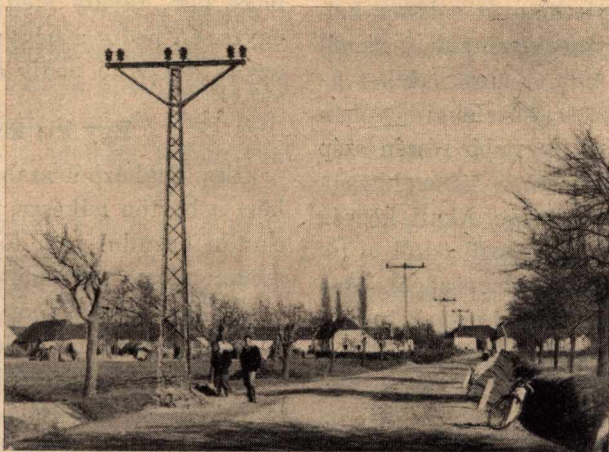
elektromos energiát váltakozó áram alakjában viszik át.

Az első ábrán láthatjuk vázlatosan egy vidék elektromos hálózatát. Látjuk, hogy fekvésénél fogva „A” város lesz a megfelelő központ, tehát az energiát az áramfejlesztőtől ide vezetjük 60.000 voltos feszültséggel. (A rövidség kedvéért nem szoktuk ilyen módon írni a feszültséget, hanem $1000 \text{ volt} = 1 \text{ kilovolt} = 1 \text{ kV}$.) Mivel a többi városok részére nem kell már akkora energiát átvinni, s a távolság

feszültségű távvezeték 100 kV-os, de ahol még nagyobb távolságokat kell áthidalni, még magasabbra mennek a feszültséggel. Németországban 220 kV-os távvezeték is van üzemben s a technika haladásával ez az érték is hamarosan emelkedni fog.

A feszültségek ilyen beosztásával elérhető, hogy az energia a leggazdaságosabban kerüljön a fogyasztóhoz, s ez a gázdálkodás éppen nekünk, megcsónkított magyaroknak legfőbb érdekünk.

A második ábrán egy korszerű 30 kV-os

2 ábra

sem olyan nagy, már kisebb feszültséggel, 30.000 volttal (30 kV) visszük tovább az energiát. Még kisebb feszültséggel, 15 kV-tal, visszük a községek részére az energiát. Az egyes helyeken pedig a nagyfeszültségű áramot transzformátorok segítségével szállítjuk lejjebb, hogy az végül a házakba bevezethető legyen, s ott az ember szolgálatába álljon világítás, sütésfőzés, gépek hajtása, stb. céljaira.

Nálunk Magyarországon a legnagyobb

távvezetékét látunk, amelynek hatalmas méretei emlékoszlopai a mai ember munkájának és tudásának.

Mikor este feleszavard a villanyt, s egy mozdulattal te, a gyöngé ember, nappalt csinálsz az éjtszakából, gondolj arra az útra, melyet az áram befut, hogy a te rendelkezésedre állhasson, arra is, hogy hogyan lesz az értéktelen palaszéből a legszebb energia, a villamos energia.

Micsinay Péter.

Kis krónika

Evangélikus ifjúsági tábor a Balaton mellett.

Az újabb időkben majdnem mindenféle ifjúsági munka vezérlői arra törekedtek, hogy a tavaszi, nyári és őszi hónapok, tehát a szabadban tartózkodás ideje alatt az ifjúságot úgynevezett táborokba is össze tudják gyűjteni, és itt a hasznos munkát össze lehessen kapcsolni a kellemessel. Az evangélikus ifjúságnak mindeddig nem volt még ilyen táborozó helye, aminek a hiányát sokszor kellett sajnálatosan tapasztalnunk. Annál nagyobb örömmel tölt el most minket az a tény, hogy már a legközelebbi jövőben a Balaton-part egyik legszebb részén szép nagy evangélikus ifjúsági tábor létesül. Ennek a tábornak a helye Akali község határa, nem messze Balatonfüredtől, a tábor területe pedig 4000 négyszögöl. Már a most következő nyáron megnyílnak a tábor kapui az evangélikus ifjúság előtt, s reméljük, hogy lapunk olvasói is élvezni fogják a tábor örömeit.

Újra lesz ötös a középiskolában.

Most készül az új középiskolai terv. Most öntik törvény formájába azokat az intézkedéseket, amelyek valószínűleg már a következő szeptembertől kezdve érvényesülnek a középiskolákban. Bizonyára minden diákot érdekel, hogy mi csoda újítások lesznek a közel jövőben az iskola életében. Mert lesznek ám! Nagy újítás lesz többek között az, hogy az osztályzás alapján megváltozik. Ezentúl nem úgy lesz, hogy a legkiválóbb tanuló egyest kap, a leggyengébb pedig négyest az egyes tantárgyakból. Ezentúl öt kalkulusz lesz az osztályzásban. De ez az öt

nem úgy, mint eddig a sorszám, hanem a pontszám jelentőségével rendelkezik majd. Az iskola követi a sportot. A legjobb pontszámú tanuló ötöst kap, a gyengébb négyest stb., stb. A leggyengébb az lesz, akinek egyest ír a tanár úr a bizonyítványába. A diákok is elmondhatják szeptembertől kezdve — már t. i. ha mindez valóssá válik —, hogy hej, de fordított világot élünk! A szekundás a jövő év végén felsőhajthat majd akasztófahumorról, hogy lám, tavaly még a László volt az egyes, én pedig a négyes, most én vagyok egyes, a László pedig ötös...

Egy kis történet.

Egy fogházból szabaduló foglyot arra kért a börtön lelkésze, fogadja meg, hogy ezután hazudni nem fog. „De hiszen, ha megmondom, hogy börtönviselt ember vagyok, akkor sehol sem alkalmaznak!”

— Azt bízza rá a jó Istenre.

Az ember megfogadta. Befordult egy kereskedőcég irodájába állásért. Megmutatta régi, nagyon jó bizonyítványait. A főnök szeme átfutott rajtuk.

— Hát az utolsó három év alatt hol volt?

— A.....-i fogházban, — mondta ki dobogó szívvel, de mégis bátran.

— Miért?

— Csalásért.

— És ezt ilyen nyíltan be meri vallani?

— Megígértem a börtön lelkészének, hogy hazugságot nem ejtek ki többé a számon.

A cég főnöke kezet nyújtott neki, és azonnal alkalmazta, mert tapasztalta rajta a gyökeres javulást.

Féled-e és szereted-e Istent? Nem veted-e meg és nem ingerled-e haragra szüleidet, vagy bárkit, akit föléd rendelt az Isten? Tiszteled, becsülöd és szereted őket? Szolgálsz és engedelmeskedel nekik?

Pápa vagy Debrecen?

A régi jó időkben történt, hogy két kálvinista diák találkozott egymással és elkezdtek beszélgetni a kollégiumokról. Egyik a debreceni, másik a pápai kollégium tanulója volt. Mindkettő szörnyen büszke volt a magáéra. A tiszántúli a debrecenire, a dunántúli a pápáira.

— Mégis csak különb a debreceni kollégium, mint a tiétek, mert ott még franciául is tanulunk! — mondta a debreceni diák.

Elhült ezen a nagy mondáson a pápai és hitetlenkedett szörnyen.

— Egy liter bort fizetek, — mondta vé-

gül, mint aki biztos a dolgában — ha három francia szót tudsz mondani!

Gyöngyözni kezdett erre a debreceni homloka, de aztán mégis csak megszólalt, mondván:

— Champagner!

— Egy, — számolta a pápai diák.

Hosszabb gondolkodás.

— Billiárd!

— Kettő, — így szólt a másik.

Törte a fejét ezután a debreceni, míg végre kibökte:

— Gesellschaft!

— A betyárságát, megnyerted! Pincér, hozzon egy liter bort!

*Az IFJÚ ÉVEK konferenciájával
kapcsolatosan ebben az évben is
rendezünk*

NYILVÁNOS MŰSOROS ESTÉT

*Ennek ideje február 3-án d. u. fél 7
óra, helye a leánygimnázium díszterme.*

Pompás műsor fogja gyönyörködtetni a jelenlévőket!

HOGYAN ÚSSZUNK?

Ha nyáron meglátogatunk egy uszodát, vagy strandot, és a fürdőzőket jól szemügyre vesszük, érdekes és hasznos tanulságokat vonhatunk le a látottakból. A közönséget megfigyelve, észrevehetjük, hogy azoknak nagy része gyerek, még pedig olyan, aki vagy nem tud úszni, vagy ha tud is, azt a csapkodást mindennek inkább lehet nevezni, csak úzásnak nem.

Ha nekidőlünk a kisvíz korlátjának és elnézzük ezeket a gyerekeket, amint boldogan kapálóznak, úszni tanulnak (maguktól, vagy hozzátartozói segítségével), könnyen megérthetjük, hogy miért van anynyi felnőtt, aki úszni tud ugyan, de ha egy csepp víz az arcára esőppen, vagy a szájába kerül, már fulladozni kezd. És megértjük a bácsikat és néniket, kiket egy kis gyerekes spriccelés, vagy egy-egy sprintelő gyerek mérhetetlenül felboszszant. És minden azért, mert nem biztosak vízben.

Az úzás azt jelenti, hogy valaki olyan biztos legyen a vízben, hogy, ha bármikor valami szerencsétlenség következtében a víz alá jut, a felszínre kerüljön és minden különösebb ijedség nélkül ússzon addig, míg biztonságba kerül. Sajnos, ma a legtöbben azt hiszik, hogy a tempók megtanulásával jó úszók. Pedig nem így van. Természetesen az az első fok az úszótudományhoz, de ezzel ne hagyja abba senki, hanem mikor már tudja a tempókat, próbáljon úgy tempózni, hogy tempózás közben a víz színe mindig körülbelül a szájával egyvonalban legyen és minden tempónál fejét egy kissé kiemelve, egyet lélegezzék. (A tempók pedig legyenek hosszú,

erélyes, kitartott tempók.) Ezzel a tanuló megtanulja a helyes lélegzetvételt, amit pedig csak kevesen tudnak. Ha ez megy, akkor a következő lépés, hogy az illető a vízalatti úzást is megtanulja, még pedig nyitott szemmel. A vízalatti úzás nem úgy értelmezendő, hogy az úzó vízalatti távversenyeket ússzék és ezzel esetleg a tudejének ártson, hanem, hogy megszokja azt az érzést, hogy ő a víz alatt van, mert szerencsétlenség esetén (csónak-, vitorlafelborulás) föltétlenül a víz alá kerül egypár pillanatra. A nyitott szemmel való úzás pedig lehetetlenné teszi, hogy úzás közben valaminek fejfelé nekimenjen, ami bizony a szemüket zárva tartókkal gyakran megesik. Aki pedig a víz alatt úszik, az maradjon közvetlenül a felszín alatt és ne menjen mélyre, mert ott nagyobb a nyomás, és így természetesen az úzás is nehezebb. Mindezek után már csak a fejsegrás megtanulása marad hátra. Itt csak azt jegyzem meg, hogy ne ijedjen meg senki egypár fájó hasastól, hanem addig próbálja, amíg jól megy és később majd észreveszi, hogy hasast még véletlenül se ugrik már. Végül csak annyit, hogy ne arra törekedjünk, hogy 50 métert minél gyorsabban leússzunk, hanem, hogy minél hosszabb távot egyenletes tempóval tegyünk meg, mert ez az igazi értelemben vett sportúzás.

Igyekezzünk tehát tökéletes biztonságot szerezni a vízben és minél tökéletesebben megtanulni úszni, hiszen az úzás ma már nemzeti sporttá fejlődött.

legifj. Bókay János
fasori gimn. úszószakoszt. vezetője.

A JAMBOREE

Az első napok.

Augusztus 4-ike programjából semmi sem hiányzott, ezen a napon már megkezdődtek a kirándulások is. Reggel 6—7 óra-kor indultak a különvonatok, megrakva száz külföldi cserkészfiúval, hogy megmutassák nekik hazánk szépségeit. A jamboreen résztvevő minden külföldi fiú részvételi díjában benne foglaltattak a kirándulások költségei is. Minden idegen csapat résztvett egy vidéki és egy vagy két budapesti kirándulás-on. A vidéki kirándulásokon hazánk nagyobb városait és jellegzetes vidékeit látogatták meg. Természetesen mindenütt nagy ünnepélyességgel fogadták a csapatokat, legtöbbször maga a város polgármestere, azonkívül esetleg ebédet, vagy vacsorát is rendeztek számukra. A budapesti kirándulásokat a „Budapesti Csoport” bonyolította le, mely kiképzett idegenvezető cserkészekkel fővárosunk nevezetességeit, templomait, múzeumait ismertette meg az idegen fiúkkal; megmutatták nekik fővárosunkat estiivilágításban. Ilyen kirándulások mindennap voltak a vasárnapok kivételével.

Mint a tábor minden napján, ezen a napon is voltak konferenciák. Az eszperantisták tartották összejövetelüket, melyen tizennégy nemzet kiküldöttei vettek részt. Azonkívül összejültek a jamboreen résztvevő cserkészek, illetve vezetők közül azok, kik már legalább 20 éve cserkészek. Hatvan ilyen vezető vett részt az összejövetelen, köztük egy, aki Irországbán 1908 áprilisában, 25 éve lett cserkész. A konferenciát Lord Hampton vezette, de közben megjelent Baden Powell is.

A franciáknak is nagy napjuk volt, meglátogatta őket De Vienne francia követ, a francia katonái attasé, a követség többi tagja és Teleki Pál gróf kíséretében.

Ezen a napon még egy érdekes esemény volt, mely habár nem Gödöllőn történt, mégis felkeltette mindenki figyelmét a Gödöllőtől 3 kilométerre táborozó, s ezért igen elhagyatott körülbelül 100 magyar és külföldi cserkész-

repülőre. Tudniillik pénteken délelőtt a jamboree repülőterén felszállt egy lengyel vitorlázó repülő; közben rosszul lett — ő azt mondta, hogy reggel sok tejet ivott —, nem tudott uralkodni a gépen, a szél elvitte Gödöllőtől mind messzebbre, míg végre Pest fölé került. Nem volt alkalmas légáramlat, kénytelen volt leszállni és szerencsésen földet ért a Haller-piacon. A gépet szétszedték és a lengyel fiúval együtt visszatértek Gödöllőre.

A lengyelek egyébként is a tábor kedveltejei közé tartoztak. Már a harmadik napon mindenki az ő köszöntésükkel, a „csuvaj”-jal köszönt. A lengyelek kitinő zenekaraikkal és táncsoportjukkal is felkeltették az irántuk való érdeklődést. Táboruk nagyon szép és nagyon rendes volt, szinte katonás rend uralkodott köztük, sapkájuk is olyan volt, mint a lengyel katonáké, lapos ellenzós sapka. Motorbiciklis rajuk is volt, táborukban egy óriás sátorban kiállítást rendeztek be.

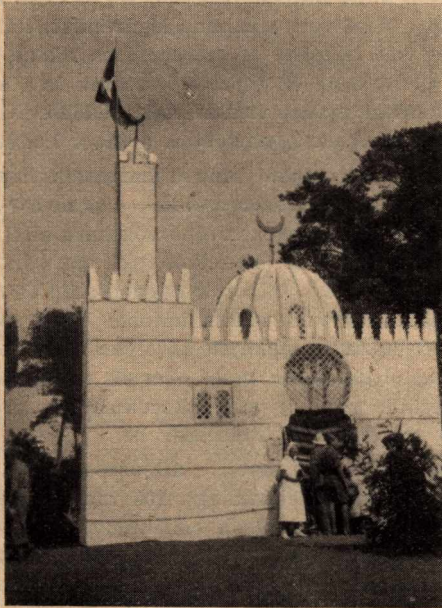
A következő napon, augusztus 5-én az osztrák cserkészeknek egy 100 tagú csapata megkoszorúzta a hősök emlékművét; vezetőjük megemlékezett a világháborúban az osztrák-magyar fegyverbarátságról, majd zenekaruk játszott egy dalt.

Ez a nap volt a Keresztyén Ifjúsági Egyesületek Világszövetségének napja is. Délelőtt összesen kétszázötven külföldi és magyar cserkésztsízt vett részt a tanácskozáson, melynek külföldi és magyar vezetők voltak szónokai. Délben a gödöllői nőegylet ebédet adott, melyen Bi Pi is megjelent.

A svéd táborban nagy ünnepség volt délután, Gusztáv Adolf svéd királyi herceg átadta Baden Powellnek a legnagyobb svéd katonai kitüntetést, a Svárds Ordon nagykeresztjét, melyet a főcserkész meleg szavakkal köszönt meg és további lelkes munkára buzdította a svéd fiúkat. A IX. altáborban Japán táborában Hanji Obi, a japáni cserkészek parancsnoka átadta Papp Antal dr.-nak, a Ma-

gyar Cserkészszövetség elnökének a japániai ajándékát, egy gyönyörű színes selyemlobogót.

A sok kisebb ünnepség mellett megint egy hatalmas színes felvonulás volt az arénában; a gödöllői járás közönsége tisztelgett a kormányzó és a világ főcserkésze előtt. Nem cserkészek vonultak föl, hanem a környező falvak lakosai, férfiak, leányok, asszonyok, gyermekek és leventék nemzeti viseletben vagy egyenruhában.

A jamboree következő napja, augusztus hatodika, vasárnap volt. Ezért kirándulás nem volt e napon, hanem istentiszteleten vettek részt a tábor keresztyén cserkészei. A magyar protestáns cserkészeknek Raffay Sándor püspök tartotta az istentiszteletet, melyen mintegy 1500-an jelentek meg. Egyébként minden

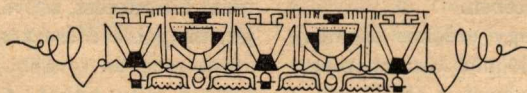
nemzet protestáns cserkészei a maguk anyanyelvén tartották külön-külön istentiszteleteiket. 15 ezer katolikus fiúnak Serédi Jusztinián mondta a szentbeszédet.

A gyönyörű vasárnapot a közönség is kihasználta, hogy megnézze a tábort. A vasárnapra való tekintettel már reggel 9-től bebocsátották a közönséget, mely óriás tömegben lepte el az egész jamboree területét. A sok autón, autóbuszon és motorkerékpáron kívül a vonatok és a helyiérdekű villamosok csak úgy ontották az embereket; a MÁV 11, a HÉV 35 különvonatot indított a menetrendszerű járatokon kívül. Ezen az egy vasárnapon körülbelül 150 ezer látogatója volt a tábornak, persze minden harmadik kezében fényképezőgép, hogy megörökítsék az egyiptomiakat, a szegény szíriaikat szomorú tevéjükkel, vagy más exotikumokat.

Hétfőn a Kormányzó Úr hosszabb sétát tett a sátróvárosban, ez azonban nem volt hivatalos látogatás. Természetesen ezen a napon is volt bemutatás a Sporttéren. A dánok, osztrákok és a magyarok bemutatásán kívül az ausztrálok szinte háborzongató szereplése volt rendkívül érdekes. A feketére mázolt tengerentúli fiúk bumerangokkal, nyilakkal, dárdákkal rendeztek egy kis csatát, majd nagy tüzet rakva, azt körülhányalták.

Este az országháza kupolacsarnokában Almásy László, a képviselőház elnöke teát adott a cserkészvilágtábor vezetősége tisztelőre. Jelen voltak többek között József és József Ferenc királyi herceg, Teleki Pál gróf és Baden Powell vezérkarának kíséretében. Ez az estély is a cserkészmozgalom jelentőségét mutatta, s azt, hogy a jamboree nemcsak a cserkészeké és nemcsak Gödöllőn volt, hanem az egész magyar nemzeté és egész Magyarországon.

Bendl Andor
gimn. VII. o. t.

Japánban újév napján minden házon lobia a felkelő Napot ábrázoló nemzeti zászló. A kapu két oldalán vastag bambusz-tartókban örökzöld fenyők és virágos szilvabokrok állanak. A japánok az idén (az uralkodóház megalapítása óta) a 2594. évet írják.

A legnagyobb hegycsúcs, amelyet valaha ember elért, a 7756 méter magas Kamet, a Himalája-csoportban, amelyet az angol Smythe mászott meg elsőnek 1931-ben. — Teljesen érintetlen vidék a Pamir-fensík, amelyen egy sereg 7000 méternél magasabb hegycsúcs van.

A feketék egyetemén, a newyorki Howard-egyetemen 2046 színes diák tanul, 37 államból és 8 idegen országból. — Az egész földön 145 millió néger él: több, mint amennyi francia, német és olasz van együttvéve.

A járóművek által elért legnagyobb sebesség a repülőgép óránkénti 682 kilométeres rekordsebessége.

Az Egyenlítő táján gyakran látják a hajók utasai, amint a tenger színe fölött majdnem egy méternyire a halak kiemelkednek a tengerből és vagy 100—150 méternyire repülnek el. Erre a repülésre ugyanaz az erő képesíti a halakat, mint amelyik a vitorlásokat. A repülő-halak nagyon jó úszók. Rézsútós úszási felületből lendítőerő nyilként veti őket a tenger fölé. Ebben a pillanatban a mell- és hasuszony kiterjeszkedik és a repülésnél szárnyként működik. Az idő, amelyet a levegőben tölthetnek, legfeljebb egy perc.

Sudershen Das hindu tudós a Madras-állambeli Mangalora-egyetem tanárai és hallgatói előtt három órahosszat tartó bámulatos mutatványokkal bizonyította be az „akateró

uralmát” a test fölött. A mutatványok során nyakánál fogva felakasztották, majd a föld alá temették, sírját teljesen behantolták, és miután kiásták, egy pohár töménysavat ivott és ugyanilyen savval megmosta kezét és arcát, üvegcserepeket és izzó szenet evett, végül lefeküdt a földre és egy gőzhenger kétszer elrobogott felette. A mutatvány befejeztével mosolyogva meghajolt és a hallgatóság valamennyi tagjával kezét szorított, annak jeléül, hogy a legcsekélyebb baja sem történt.

Ha az ember papirosra vonást húz, a papiros természetesen a vonással nehezebb lesz, mint nélküle volt. Valóban vannak olyan fontos mérlegek, amelyekkel lehetséges ezt a súlykülönbséget megállapítani, noha kisebb, mint egy milliomodgramm. Az ilyen mérleg nyelve egy milligramm ezredrészéig megmozdul, ha ceruzavonásos papirost teszünk rá.

Az Uj-Guinea melletti Misima-szigeten, amelyen összesen 30 fehér ember és mintegy 2500 bennszülött él, szenzációs felfedezés történt. Az egyik fehér embernek, aki azelőtt aranyásó volt Kaliforniában, feltűnt a sziget földtani alakulata és aranyat sejtett a hegyekben. Ásni kezdett és vékony földréteg alatt kvarcközetekre bukkant, amelyekben rendkívül nagy volt az aranytartalom. Szakértők megállapították, hogy az egész sziget szinte egyetlen aranytömb.

Wood és Verron, amerikai könyvnyomdászok 7 évi munkával elkészítették a világ legkisebb könyvét, amely négycentiméteres lapokon, igen apró betűkkel Omar Chajim arab költő verseit tartalmazza.

Mostanában vette meg Anglia Oroszországtól 100.000 fontért a Codex Sinaiticust,

egy VII. századbéli bibliai kéziratot. A 380 lapból álló töredéket remekművű fémdobozban vette át a British Múzeum igazgatósága és azonnal kiállította. Szakkörök szerint a kéziratot fontosság tekintetében a Elgin-márványokhoz vagy a Rosettei-kőhöz hasonlítják.

A hosszúéletű emberek hazája Bulgária. Jelenleg nem kevesebb, mint 158 olyan matuzsálemkorú lakossal dicsekedhetik, akik 100 évnél idősebbek. Húst egész életükben keveset fogyasztottak s többnyire főzeléken, tejen, sajton és kenyéren éltek. P. F.

☞ ☞ ☞ HIREINK ☞ ☞ ☞

Az aszódi evang. reálgimn. 296. sz. Petőfi-cserkészcsapata 1933. évi december hó 5-én d. u. 5 órakor az aszódi Kultúr-mozgóban tartotta a kormányzó úr nevenapjának előestéjén hagyományos *Cserkészünnepélyt* a következő műsorral: 1. A magyar cserkészek indulója. Énekelte a cserkészcsapat. 2. Radványi Kálmán: Prolog. Szavalta Tárnok János cserkész. 3. H. M. Martelli: Seemanslos duo. Előadták: Bayer Endre (hegedű) és Faska Ödön (zongora) ősrsvezetők. 4. Ünnepi megemlékezést mondott Dr. k. Molnár Frigyes, a Magyar Cserkészszövetség külügyi főtítkára. 5. Rosner L.: Magyar egyveleg. Előadták: Leopold Ödön, Bayer Endre, zongorán kísért Faska Ödön ősrsvezetők. 6. Varga Gyula: Kaszai harangok. Szavalta Komáromy László s. ősrsvezető. 7. A Petőfi-cserkészek a Jamboreen. Megemlékezés. Dr. Czirbusz Endre parancsnok. 8. Péczely József: Biróék möglakják Pestet. Népies vígjáték egy felvonásban. Előadták a cserkészek.

Ötven éves a budapesti evangélikus leányközépiskola. 1883-ban alapították az iskolát, mint polgárit, ez az 1920-ban létesült Veres Pálné-intézettel egyesítve nyolcosztályú leánykollégiummá lett, ez évtől pedig mint leánygimnázium folytatja munkáját. Ötven év alatt 16 ezer tanuló nevelt. Az ünnepséggel kapcsolatban a fenntartó egyház vezetői nagyarányú gyűjtést indítottak az iskola új és méltó otthonának megépítésére.

A nyíregyházi ev. leánygimnázium növényedékei nagy érdeklődéssel alapították meg az Evangélikus Leányok Bibliakörét. Ennek célja a hitélet kimélyítése. E kör kéthetenként tartja összejövetelét. Az összejöveteleken felolvasások, bibliamagyarázatok, vetítettképes előadások, szavalatok, zeneszámok szerepel-

nek. Tagjai célul tűzték ki a szegény evangélikus gyermekek iránti érdeklődés fokozását is. Elnöke Novák Magdolna, VII. o. t., tisztviselői pedig Kozlik Ibolyka VII., Tolnay Erzsébet VI., Oberländer Gyöngyi V., Simonfalvy Kató V. o. t.

A budapesti ev. leánygimnázium ez évben is szép előadást rendezett december 16., 17. és 18-án. „A sellők” című énekes mesét adták elő szép sikerrel. Dörfler Éva, Hradli Ilona, Pálincás Irén, Vetsey Klára VII., Laky Zsuzsa, Major Zsuzsa VI., Bogyó Ágnes, Gub Jolán, Homm Margit, Maron Hedvig, Mersits Magda IV., Bretter Éva III., Kozma Márta II., Koós Judit I. o. tanulók, Böhm Sári elemista, továbbá ének- és tánckarok. Az előadások tekintélyes jövedelme a leánygimnázium építési alapját növelte.

Békéscsaba. Az evangélikus gimnázium ifjúsága meleg ünneplésben hódolt Luthernek születési évfordulója alkalmából. A gimnázium tanárai az alsó osztályosoknak Luther ifjúságáról és magáról a reformációról, a felsősöknek pedig Luther személyiségéről és hazánkkal való kapcsolatokról tartottak előadásokat. — A gimnázium ifjúsága nyilvános ünnepélyt is rendezett, amelyen Dr. Rell Lajos igazgató tartott előadást. Közreműködött az énekkar is szép énekével, Pipó László VII. o. tanuló szavallattal, Jakabfy Frigyes VIII. o. t. és Vincze Sándor VII. o. t. zongrajátékkal s Jakabfy Frigyes pályadíjat nyert dolgozatának felolvasásával. Kedves jelenete volt az ünnepélynek az, mikor Láng Géza és Péchy László VIII. o. tanulók feltűzték a Lutherórszát az új diákok: a kis elsősök keblére, akiknek arca boldogságtól és büszkeségtől ragyogott.

(Péchy László.)

Kresz E. Kedves soraidat csak most köszönjük meg, s az Ifjú Évekhez való ragaszkodásodon örvendezve, mi is szeretettel üdvözlünk.

Lukátsi V. Bemutakozó leveledre válaszolva, azt a reményünket fejezzük ki, hogy új olvasó létedre is csakhamar szeretni fogod lapunkat, s ezt a szeretetet az ígért munkássággal is bizonyítani fogod.

Eröss J. Megkésve bár, de mégis itt a válasz. Neked is azt írjuk: várjuk a munkákat, meg a rejtvénymegfejtéseket. Mi újság nálatok? Működik-e még az Ifjúsági Egyesület? H. E. nevét nem látom ezidén a megfejtők közt. Mi van vele? Üdvözet a kecskemétieknek.

Káldy Z. Feladtuk a regényrészletet. Ne haragudjál, hogy csak most, de leveled mind-
 eddig bujdosolt valahol. Légy hűséges előfizetőnk és olvasónk s bizonyára örömed telik az Ifjú Években.

Nagyiványi M. Javaslatodnak talán már a következő számban eredményét látod.

Zauner Gy. Utánanéztünk a kérdésnek s levelezőlapon részletes választ kapsz.

Ruttkay E. Levelet írok.

Eugéne. „Őszi alkonyat”: gyenge. „Az Is-
 ten háza”: egész jó sorok, sőt versszakok akadnak benne. Például az utolsó versszak. A humoreszkben sok a kapkodás; egyébként biztató, s azt hiszem, közölhetőt is fogsz írni. Mindenesetre javaslom, hogy Karinthyn kívül — aki bizonyára kiváló író — más író humoros műveit is olvasgasd.

Skríba F. Mint új előfizető, természetesen nem tudhatod, hogy a felvetett kérdéssel már mások is fordultak hozzánk, s hogy erre mi válaszoltunk is. Neked is válaszolunk. A beküldött és közölt rejtvényekért azért nem adunk pontot, mert ezzel a versenyt lehetlenné tennők. Ha ugyanis pont járna a közölt rejtvényekért, akkor annyi jó rejtvényt küldenének be, hogy közölni még a negyedét sem lehetne. Lapunk egy év alatt 30—40 rejtvényt közöl. A pontversenyben résztvevők száma kb. 100. Ha egy év alatt mindegyik csak egy jó rejtvényt küld be, már nem lehet igazságot tenni. Abban meg nincs igazad, hogy az, akinek a rejtvényét közöltük, pontot vesz! Az első számban megirtuk, hogy a beküldő megkapja a megfejtésért járó pontokat. Ez nem is jelent kétszeres levelezést, mert igen ritkán fordul elő, hogy egy rejtvény legyen csak egy számban, s így a többi megfejtését úgy is be kellene küldeni. Gondolkozzál, s meglátod, nekünk van igazunk. Ha nem talárod így, írd meg; barátságos veszekedésre mindig készek vagyunk. Üdvözet.

SIR A FERGETEG

IFJÚSÁGI REGÉNY.

Írta: Cserepes Sándor.

(12. folytatás.)

Látszott rajta, hogy mosolygással, más
 egyébbel próbálja a sírás nyomait lep-
 lezni, de nem lehetett, mert tüstént valla-
 tóra kapták.

— Ahogy jövök az utcán, és befordulok
 a piactér mellett, — szepegé — megállított
 vagy öt fiú, és odahúztak a lámpa alá és
 letépték a nemzeti szalagomat. Ráadásul
 még midegyik ütött is egyet rajtam az ök-

lével, és amikor aztán már elszaladtam,
 úgy hátbavágtak ezzel a kövel ni, hogy
 majd beszakadt a hátam közepe.

— Hát minek hordasz nemzetiszínű sza-
 lagot öcsém? — hangzott Bíró vastag hang-
 ja a szoba egyik asztalától. Ugy kell neked.
 Majd még a többiekről is le fogják szedni.
 Annyit mondok.

Hirtelen csend lett a teremben. A kis

Fekete körül álló csoport tagjai egymásra néztek, s ebben a pillanatban az egész társaságról azt lehetett leolvasni, hogy mind-egyik szeretne felelni, de mindegyik a mástól várja a feleletet a közbeszólásra.

Már napok óta bolygatták a diákokat a nemzetiszínű szalag viseléséért az esti utcán. Csoportba verődött utcai suhancok csavargtak szerte, és ha diákot láttak, és elbírtak vele, letépték a szalagját. Persze ez nem mindig sikerült, mert ha többen mentek együtt a fiúk, akkor nem mertek velük kikezdeni, legföljebb csak gúnyos szavakkal kiabáltak utánuk.

Azt is tudták, hogy köztük, a diákok között is van egy-kettő, aki gúnyosan figyelte társainak hazafias beszélgetését és mozgolódását, meg azt is tudták, hogy ezek között az első éppen a Bíró, de eddig még nem fordult elő, hogy ilyen nyíltan színt merjen vallani.

A kínos csendben Bíró, nyilván azt várva, hogy szavai ellenállásra találjanak, felállt a helyéről, és állva nézte a hallgató, és megdöbbsent gyerekeket. Amikor pedig azt látta, hogy senki sincs, aki közbeszólására elég bátor lett volna feleletet adni, repedthangú kacagást hallatott, és leült tovább vacsorázni.

De alig vette szájához először a kanalat, máris ott termett mellette Harter, akit nem is annyira Bíró megjegyzése, mint inkább ez a gúnyos vigyorgás egy pillanat alatt kihozott a sodrából.

Szinte átvette magát a köztük lévő asztalokon, s amint odaugrott Bíró elé, annak éppen csak annyi ideje volt, hogy székeről hirtelen felálljon, s abban a minutában erős öklölést érzett a mellén. Hátrántorodva dült a falhoz nagy testével, de aztán tüstént összeszedve magát, kiegyenesedett. Egy darabig haragban forgó

szemekkel állt egymással szemben a két diák. Mindkettőnek a keze ökölbe volt szorítva, s ütésre készen remegett. Kajetán csak azt látta, hogy Bíró újjai lassan szétnyílnak, aztán hirtelenséggel megragadja az előtte lévő nehéz széket, hogy Harter felé sújtson vele. Már fel is emelte, amikor Kajetán mögötte termett, s átölelve őt, nagy erővel szorította testéhez karjait. A szék kiesett a kezéből, s zuhanva támlájával az asztalra csapódott, nagy csörömpölést csapván poharak, villák és egyéb eszközök között. Pont ekkor lépett a terembe az alumneumi efórus: Kiss tanár úr.

Csend lett. Minthogyha mindenki megmerevedett volna legutóbbi helyzetében, olyan mozdulatlanság ült az alakokon. De azután lassan, alig észrevehetően, egymásután eltűntek az iménti összecsapás nyomai. Harter öklei kézzé símultak, Kajetán pedig az átkaroló mozdulatot átváltoztatta barátságos öleléssé, úgy hogy a szemlélő legrosszabb esetben azt hihette, hogy a gimnázium két legjobb pajtása érzékenyen búcsúzik egymástól az éjtszaka leszállta előtt...

* *

Vargának mégis csak el kellett este mennie a Balla-kamarába. Pótlás ide, pótlás oda, most igen fontos érdekek között perdült a kocka. Ott ültek mind a hárman az asztal körül; az ablakok egészen be voltak függönyözve és a kályha lobogva égett. Kajetánék éppen az estebédnél történt dolgokat beszélték Vargának, amikor az ajtón hármat koppantottak. Belülről megfordították a kulcsot és beengedték a jövevényt, aki nem volt más, mint a nap szenvedő hőse, Fekete Laci.

— Elintéztem. Egy félóra alatt mind

itt lesz, csak Kókényt nem találtam meg, mert az a hatossal elutazott.

— Jól van, Fekete. Ül le és melegedjél meg. Te is itt maradsz, ne félj, majd én hazakísérlek.

— Nem is félek. Haza merek én magam is menni, — mondta amaz, aztán illedelmesen leült a kályha melletti ládára.

Kevés idő múlva többször egymásután hangzott az ajtón a hármas jeladás. Legelőször az előkelő és mindig frissen vasalt, fényesen fésült Csermely lépett be. Leült az asztalhoz a negyedik helyre és csöndes megértő mozdulattal jelezte, hogy sejti, miért hívták. Sándor meg Török együtt jöttek; mindkettő télikabátján tüntetően nagy nemzeti színű szalag volt. Könnyű a Töröknek! — gondolta magában a kis Fekete — az egész iskolában ő a legerősebb. Súlyban majdnem beállította az ifjúsági rekordot. Azután jött Pákozdi, Fischer, Vede, Sztanecsek és legutóljára Fogarasi. Elhelyezkedtek, ahol tudtak, még az ágy szélére is jutott belőlük, és amikor némi csend lett, Harter halk hangon megszólalt.

— Fiúk, tudjátok, hogy mi történt ma este egyik barátunkkal. Én azt is tudom, hogy a nemzetiszínű szalagot nemesak Feketétől vették el, hanem már másoktól is. Éppen ezért azt gondoltuk, hogy valamit kell csinálni ez ellen, mert azt igazán nem tűrhetjük, hogy Sátrándon még nemzetiszínű szalagot se lehessen hordani.

— Helyes, úgy van! — mondták a többiek. — Éppen nekünk, diákoknak kell nagyon vigyázni arra, hogy ilyen eset többé ne forduljon elő!

— Van egy javaslatom, — szólt közbe Pákozdi, — háromtagú küldöttséget kell küldeni a nemzeti tanácshoz, hogy a diák-

ság nevében követelje a sérelmek orvoslását.

— Semmiféle küldöttséget! — kiáltott Török. — Azért, mert néhány utcai csirkefogó kikezd a kisebbekkel, csak nem fogunk mindjárt megijedni. Én azt mondom, hogy intézzük el a dolgot egyszerően és röviden. Ha még egyszer meg merik tenni ezt a szemtelenséget, majd én is ott leszek! Fekete, nem tudnád megmondani, hogy kik voltak azok?

— Nem ismerem őket, meg sötét is volt már. De az egyikre, arra ráismernék akárhol is!

— No de csak nem fogunk verekedést kezdeni, mit gondolsz, Török, — vélekedett Vede.

— Hát csak nem fogjuk túrni, hogy minket verjenek! Én bizony a Török mellett vagyok ebben a dologban. Mit nemzeti tanács!?! Hogyne! Még küldöttséget! Egytől-egyig mind bolsevik az!

A beszélgetés mind viharosabbá kezdett változni. Pákozdi és Vede véleményét is támogatták a fiúk közül néhányan, de a hangulatból arra lehetett következtetni, hogy a Török-féle rövid elintézési mód fog győzedelmeskedni. Harter és Kajetán még nem szóltak bele a vitába. Amikor aztán már mindenki kibeszélte magát, és úgy látszott, hogy egyelőre nincs továbbmenetel a dolgok folyamán, egymásután kérdőleg tekintettek a megbeszélés összehívói: Harter és Kajetán felé.

Végre aztán Harter eleget is tett a feléje irányuló várakozásnak.

— Én nem akarok most egyik pártjára sem dönteni. Éppen azt szeretném, ha köztünk nem is lenne ilyen pártkérdésekről szó. Hiszen nekünk most nagyon össze kell tartanunk. Örülök, hogy abban mindnyájan megegyezünk, hogy az

eseményeket elítéljük. Hogy mit fogunk csinálni, azt még egyelőre ne is vitassuk. Az a fő, hogy legyen a gimnázisták közt egy olyan összetartó csoport, amely ezekben a zavaros időkben nem veszi el a fejét. Azt javaslom, hogy akik most itt vagyunk, minél gyakrabban találkozzunk és beszéljünk a dolgokról, és éppen ezért még ma alapítsuk meg a Nemzeti Kört!

A javaslat hatása különböző volt. Voltak olyanok, akik kirobbanó lelkesedéssel üdvözölték, de bizony egyes arcokon fanyar és lenéző mosoly jelent meg. Már tíz óra felé járt az idő, amikor eddig eljutottak, s Balla néni kétszer is benézett, hogy hazaküldje a késői vendégeket.

A fiúk azonban nem akartak addig hazamenni, míg nem jutnak a felvetett javaslat tekintetében egységes álláspontra. Hosszas beszélgetés után ez sikerült is, és kimondták, hogy a jelenlévő tizenkettő és a távollévő Battonyai, valamint Kökény bevonásával megalapítják a Nemzeti Kört.

A késő esti, vagy inkább már éjjeli órák csendjében a tizenkét diák lassan mind az asztal köré tömörült, s még azok is, akik eleinte kedvtelenül fogadták a tervet, a többi lelkesedésétől átitatva lánghőre pirult arccal figyelték azt, aki éppen beszélt. Nem is beszélt, csak suttozott, s az egyszerű húzólámpa bádogtányérja egész alacsonyra húzva rejtelmesen világította meg a tizenkét egymásfelé hajló diákfejet...

A következő vakációs napok a szervezkedéssel teltek el. A kör célja kissé homályos, de annál titokzatosabb volt. Szer-

vező elnöknek megválasztották Harter Gusztávot, aki nagy igyekezettel vette kezébe az ügyek vitelét.

Ám mindjárt az első napokban nagy akadályt gördített a kör működése elé az a szomorú tény, hogy Balla néni erélyes és megfellebbezhetetlen módon adta tudtára lakóinak, hogy a titokzatos összejöveteleket nem tűri meg a lakásban. Nem a titokzatosság miatt, hanem elsősorban ama prózai körülmény folytán, hogy a havas időben a tizenkét diáknak összesen huszonnégy cipőtalpa a havaknak hihetetlen halmazát hordta a szobába, miből a fizika törvényei szerint víz, sár és piszok származott, úgy, hogy, ha az értesüléseknek hitelt lehet adni, Balla néni a kamarát egy-egy összejövetel utáni reggelen annak a házi állatnak a lakosztályához szokta volt hasonlítani, amelyből a sonka és a kolbász készül.

Az első napok történetéből fel kell jegyezni még azt, hogy Török és Sándor megkezdte működését a szalagok leszagatásában kedvüket lelő ifjú bolsevikik nem nagy öröme. Fekete volt a család. A büszke ifjú, aki az alsóbb osztályosok közül egyedül került be a Nemzeti Kör tagjai közé, valamelyik karácsony előtti estén magánosan indult el a vacsorára. Kabátja gallérján ott díszelgett a kör tagjaira nézve most már kötelező pántlika, mögötte pedig szükséges távolságban a fal mellett jött Török meg Sándor. A görbe köz sarkán, mint ahogy számították is, hirtelen előtűntek az alkonyat sötét alakjai, s körülvették a szokatlannul nyugodtan viselkedő fiút.

(Folyt köv.)

BETŰREJTVÉNYEK.

(Egyenként 2 pont.)

1.

(Skriba Ferenc)

i fogas **ÁL** d. u. 6 óra

2.

(Skriba Ferenc)

W CS = X
fiatal ló

3.

(Skriba Ferenc)

V dagad a folyó

SZÁMREJTVÉNY.

(5 pont)

53, 31, 48, 3, 37, 56, 23, 19	jóleső
46, 15, 21, 7, 42, 25, 35	hiány
45, 33, 12, 54, 4, 47	kocsma
8, 57, 24, 17, 32, 59	füstnek útja
1, 55, 38, 9, 30, 6	szín
18, 27, 50, 36, 20, 52	vonó kenő
10, 40, 29, 43, 39, 44	férfinév
49, 2, 58, 34, 51	nyelvtani alak
41, 5, 26, 16	fiatal ökör
19, 22, 13	figyelmeztet
28, 11	régi fegyver

1—59 Csokonai vers eleje

A 3. szám rejtvénymegfejtőinek nevét és a megfejtéseket a jövő számban közöljük.

Az Ifjú Évek konferenciája

Február 2-án, pénteken d. u. 3 órakor a **középiskolák alsó osztályú és a polgáriskolák tanulói számára:**

A félév mérlege. Előadás megbeszéléssel.

Bibliakörök.

Luther Kis Kátéja. Vetített képes előadás.

A konferencia következő felének résztvevői a középiskolák felső osztályú tanulói, ill. más jellegű iskolák (képző, kereskedelmi) megfelelő osztályaiba járó tanulók.

Február 3-án, szombaton d. e. 9 órakor **csak fiuk** részére:

A diák élete az iskolán kívül. Előadás megbeszéléssel.

Bibliakörök.

Február 3-án, szombaton d. u. 4 órakor **fiuk és leányok** részére:

Félév végén.

A templomban.

Mindkét előadás megbeszéléssel.

Február 4-én, vasárnap d. e. 9 órakor **csak leányok** részére:

Bibliakörök.

Az evangélikus leány örömei. Előadás megbeszéléssel.

10 órakor istentisztelet a Fasori templomban (Vima királynő-út),

11 órakor istentisztelet a Deák-téri templomban.

D. u. $\frac{1}{24}$ órakor **barátságos együttlét és szeretetvendégség,** a konferencia berekesztése.

A konferencia helye: Budapest, IV., Sütő-u. 1, II., az Evangélikus Leánygimnázium díszterme.

A **vidékiek** figyelmébe: kedvezményes vasúti jegy igénylése január 20-ig; a konferencia idejére szállást és ellátást nyújtunk nekik összesen 5 P-ért.

XII. ÉVFOLYAM, 4. SZÁM.

BUDAPEST, 1934. JANUÁR 10.

IFJÚ ÉVEK. Ifjúsági folyóirat. Kiadja: **Algóver Andor.**

Felelős szerkesztő: **RUTTKAY-MIKLIÁN GYULA.**

Főszerkesztő: **Dr. BÓHM DEZSŐ.**

Lapunk minden hó 10-én jelenik meg a tanév folyamán.

Előfizetési ára egy évre **4** pengő, egyes szám ára **50** fillér.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, IV., Deák-tér 4, II. emelet.

A kiadóhivatal vezetője: **Ruzicska László.**

Postatakarékpénztári csekkszámja száma 26111.

Hivatalos és fogadó-órák minden szombaton 6—7.